

I E L T E A T R E

Anne-Marie Goulinat

Després de sis anys de recolliment i silenci, Anne-Marie Goulinat, que tot just acaba de sortir de l'adolescència, ha llurat «Aux éditions du Raisin», casa Stock de París, el seu primer llibre de versos *Les gammes intérieures*.

Els poemes que edita la casa Stock són escrits de 1923 a 1928. A l'any 1923 l'autora era un infant que escrivia versos d'una elevació de sentiment, d'una tendresa i d'una transparència impressionants. Jo dec a l'amistat de Mlle. Christiane Raimbault, exquisida artista també, la sort raríssima d'haver estat un dels primers a conèixer els poemes d'Anne-Marie Goulinat. La di-

i poetes amb un gest d'aristocràtica condició.

En el seu recolliment i amb el seu silenci — Anne-Marie ha estat batejada «d'enfant silencieux» — ens mostra per contrast la vanitat de totes les exterioritzacions i llur escatiffement. L'exquisidesa de sentiment i la llibertat interior, sembla dir-nos Mlle. Goulinat, cal cercar-les en l'afinament de la nostra pròpia natura espiritual, car la resta és, prengui el nom que es vulgui, literatura en el sentit pejoratiu del mot. La qual cosa no vol dir, és clar, que la literatura no hi sigui en els versos de Mlle. Goulinat.

La literatura hi és, però filtrada, lentament assimilada amb una instintiva eliminació de tot el que és excessiu, transitori i contrari al propi gust. Els poemes francesos del segle XVI i Racine diríem que han acompanyat sovint el recolliment de Mlle. Goulinat. Adhuc gosem a pensar que el bon «père» Hugo ha jugat més d'un cop amb els rulls d'aquesta criatura silenciosa talment com si encara sabés practicar l'art d'ésser «grand-père». El poema *La mer bretonne*, un dels més fermes de *Les gammes intérieures*, ens permet de mesurar de quina manera la literatura es filtra en la sensibilitat del poeta i l'enriqueix sense desvirtuar-la:

*J'ai vu la mer bretonne et ses grands plis
tantôt bleus, tantôt verts, ou pourpres ou
dorés
que visitaient parfois les mouettes neigeuses,
mais sans garder longtemps leurs poses de
baigneuses.*

*J'ai même vu la mer empêtrer son miroir
et couler de l'acier sous un ciel gris et noir,
pourtant, je n'ai pas vu la robe des tempêtes
ni l'angoisse peser, lors, sur toutes les îles.
Mais on m'en a parlé: je sais comment un
jour
des femmes attendaient le deuil ou le retour,
les regards allongés, du haut de la falaise;
car encore une fois, la mer était mauvaise.
Peu d'at, cependant, les barques revenaient.
C'était Jean, c'était Pierre ou Goulven le
benêt.*

*Lui ne revenait pas... Qui lui? Plus d'un
[sans doute].
Mais chacune à l'absent chéri, se donne toute.
Jacques, Robert, André, Jean-Marie... et lui
[point].
Par là, joyeux, on se fait signe, on se re-
joint;*

*par ici, tout sanglote et l'espoir abandonne
les cœurs; non, voyez-les, un vainc, mer
[bretonne].
Ives, Paul et Michel... Un seul ne revint pas.
Mes yeux, je le redis, ont ignoré cela.
Cette image, du moins demeure à jamais
peinte*

*en eux des grandes eaux une dernière teinte:
la mer est toute grise et le ciel est tout gris,
on ne voit ni douleur ni visages aigris,
mais la mer et le ciel semblent suivre en fu-
mée
l'ombre qui disparaît d'une figure aimée.*

L'expressió «la robe des tempêtes» és d'una cadència raciniana. En aquesta altra: «Car encore une fois la mer était mauvaise» trobem un regust victor-huguesc. Però no tem de seguida una diferència. Victor Hugo sol dir: *je ne vis fins à tout que no ha vist*. Anne-Marie Goulinat ens diu ben ingenuament: *je ne me suis vu*. En canvi, el que ha vist ens ho expressa amb una emoció continguda, neta de sensibleria i de ficció retòrica.

JOAN ORS

Mitja dotzena

L'any passat començà la temporada de teatre català amb els tres teatres tradicionals: Remea, Novetats i Espanyol.

Acabà la temporada havent-n'hi quatre, perquè s'hi afegí el Talia.

Aquest any s'havia dit que començaria amb cinc, perquè En Borràs va al Nou.

Doncs bé, tot això no és res. Ara ja seran sis, si és que no fan cria en aquest mes. Hi ha un altre teatre que s'obrirà a fi de setembre. Quin? El teatre Goya. I qui hi anirà? A que no ho endevinen?

Elena Jordi!
Ella tota sola.
Amb qui?

Diuen que amb En Nolla. Això ja no és tan segur.

El que sí ho és és que debutarà al Goya. Possiblement amb *La presoner* de Bourdet. I que farà *Le cocu magnifique*, de Crommelynck; unes obres de Molnar, de Sacha Guitry, etc.

Quan la nova va arribar a la Rambla i un antic còmic, ara representant d'empreses sentia els noms de les comèdies i dels autors que li feien l'efecte de pobles d'Amèrica, va dir:

— L'Elena Jordi altre cop i amb aquestes comèdies? Em fa por que aquesta noia no se'n hagi fet malbé... Vull dir que no se'n hagi fet intel·lectual.

ELS EMPRESARIS I LA PRÒXIMA TEMPORADA

Lluís Alemany

Al Talia estan en pla de grans reformes. Pintors, fusters i paletes armen un honrat rebombori professional i una polseguera optimista us acompanya fins a la porta del despatx de l'empresari, que és el senyor Lluís Alemany.

— Com ho tenim això?
— Ja ho pot veure, preparant-nos per la pròxima temporada.

— Quan debutem?

— El 20 de setembre.

— Amb quina obra?

— *L'aire de París*, obra pòstuma de Hennequin, traduïda per Salvador Vilaregut.

— I la companyia?

— La mateixa de la passada temporada: Assumpció Casals, Visita López, Teresa Casanoves, Dolores Pla, Empar Ferrándiz. Jo-

sep Bruguera, Giménez Sales, Jaume Capdevila, Eudard Cabré, Lluís Teixidor, etc.

No hi ha variacions, vaja.

— Amb quines obres compteu?

— Amb moltes. Tenim, per exemple, un sainet d'En Roure: *La filla de la portera*;

de l'Amichatis, un drama molt original: *Resurrecció*. L'Amichatis s'ha encarregat

també de traduir dos vodevils. En Sagarra, En Crehuet, En Millàs-Raurel ens han

promès obres. També volem demanar-ne una a En Prudenci Bertrana. A més a més,

comptem amb dues grans novetats.

— Es poden saber?

— Home... En fi: es tracta d'una comèdia en tres actes del poeta rossellonès Joan

Sebastià Pons.

— I l'altra novetat, quina és?

— La primera obra de teatre que En Marcel·lí Domingo ha escrit en català; un drama en tres actes que es titula *Els prínceps*

caiguts.

— D'autors que s'hagin presentat espontàniament, n'heu rebut gaires obres?

— Una infinitat. Només us diré que passen de dues centes. Hi ha autor que ell tot sol n'ha portat set...

— Els llegiu tots aquests originals?

— Absolutament tots, i pensem estrenar alguna cosa d'autors novells. Entre tot plegat hem fet una selecció d'una seixantena

d'obres, entre les quals escollirem les estrenes a fer en la pròxima temporada.

— I de traduccions, no penseu fer-ne?

— Sí. Precisament el dia 29 surto cap a París per tal d'arreglar la comèdia d'algunes obres i de fer un contracte per a quedar-nos amb algunes comèdies que s'estrenin la

temporada vinent.

— Perfectament. Així, el teatre Talia continuarà la mateixa campanya que vau

iniciar la temporada passada.

— Això és. Farem tots els esforços per a presentar obres amb la major dignitat possible, i, per altra banda, pretenem portar a cap una mena de rehabilitació del vodevil,

allunyant-nos de tot el que sigui mal gust i xavacaneria.

— Molt bé. I referent al nou sistema de pagament dels drets d'autor, quina és l'opinió de vostres?

— Trobem que és una cosa prematura i sobretot inoportuna: una equivocació, en fi.

— Per què?

— Molt senzill: perquè constitueix un desavantatge tant per als autors, com per als empresaris. A nosaltres ens grava extraordinàriament el pressupost, precisament ara que estem en plena crisi teatral i, a més a més, materialment colgats d'impostos.

— Si l'acord perjudica a vostès, doncs, això vol dir que, automàticament, beneficia als autors...

— Tampoc. D'aquí endavant, un empresari no podrà tenir cap mena de contemplació amb una obra que no li porti públic; abans, en canvi, era més fàcil contentar a tothom. Hi ha una altra cosa, encara: tots sabem que les funcions de disabte i diumenge són les que, de fet, aguanten la

temporada. Doncs bé, el diumenge l'autor se'n emporta el deu per cent de l'entrada, que és la que ha d'anivellar el pressupost setmanal. Demés, ara ens resultarà impossible de fer els programes monstres que, per tal d'atraure la gent, ens veiem obligats a fer en certes èpoques de l'any. Representar dues obres grans ens representa, ara, pagar el vint per cent. Com pot veure, això és exagerat.

— Qui sap...

— Si volem fer una peça, els drets d'autor ja pugen al tretze per cent. Encara que per aquest cantó, el que és nosaltres, ja ho tenim arreglat.

— Com?

— Doncs miri: convertint-nos els empresaris en autors. Nosaltres mateixos ens farem les comèdies en un acte.

— És una bona solució. I si, a més a més, també poguessin escriure's les obres en tres actes, llavors sí que el negoci seria rodó...

CODORNIU

Els drets d'Autur

LA MUSICA

L'EXCITACIÓ

Els nostres lectors ja deuen estar informats dels acords que ha pres la Societat d'Autors catalans a propòsit del nou sistema de cobrament dels drets d'autor, que començarà a regir la pròxima temporada.

Fins ara, els autors cobraven un tant per acte i les quantitats variaven segons la cabuda i la importància del teatre. Hi havia també unes tarifes especials per les funcions de tarda que, naturalment, no eren tan ben pagades com les de la nit. De fet, l'autor percebia els mateixos drets tant si la sala estava plena com buida. Ara, amb el nou sistema les coses varien notablement. L'autor cobrarà un deu per cent sobre l'import brut de l'entrada (ens referim, naturalment, a les obres en tres o més actes). Si es representa, a més a més, una obra en un acte, l'empresari ha de pagar el tretze per cent.

Amb aquesta reforma, que ja fa temps que està instituída a Madrid, a París i a altres capitals, l'autor entra de dret a participar dintre les finances teatrals. Els seus interessos van íntimament lligats amb el de l'empresari i s'instaura entre aquests elements una autèntica col·laboració econòmica.

Pel que fa referència al teatre català, el nou sistema planteja la següent qüestió: hi sortiran guanyant, els autors?

Hi ha opinions per tots els gustos. Sembla, no obstant, que els autors d'una obra d'èxit hi guanyaran més que abans, mentre que els que no hagin estat afortunats hi perdran, també, més que abans. Aquestes conseqüències, suposant que siguin exactes, no es poden pas aprofitar per a esgrimir-les com un argument en contra. Tots estem perfectament d'acord, ens sembla, que els autors d'obres dolentes no obtinguin una remuneració excessiva.

Una bona pedra de toc per a saber els probables beneficis que la innovació pugui reportar als escriptors, és l'actitud adoptada pels empresaris. Una oposició extremada per part d'aquests, indicaria automàticament que els beneficis del autor seran certament apreciables. No passa pas així, però. Gairebé tots els empresaris amb els quals hem parlat d'aquest afer se'ns han mostrat absolutament conformes amb el nou sistema de pagament de drets. Algun d'ells ens hi ha oposat unes reserves que més aviat ens atrevim a qualificar de puerils.

Això em facilita extraordinàriament els tractes amb els autors — ens deia un empresari —. Ens evita, sobretot la sèrie de conflictes que porta aparellats el retirar una obra del cartell. Quan l'autor s'adona que li pertocquen vuit o deu pessetes per representació, es farà càrrec perfectament del per què li retirarem l'obra. No em fa res de donar tres centes pessetes a l'autor si la seva obra fa entrar tres mil a la taquilla. El que és lamentable, és de tenir de pagar noranta pessetes de drets quan, com m'ha passat alguna vegada, l'entrada n'ha reportat unes vuitanta escasses...

La participació directa de l'autor sobre la receptació és, sense cap mena de dubtes, el sistema més net i més honrat per al cobrament dels seus drets. Això portarà, fatalment, una més gran preocupació per part dels autors a servir els gustos del públic. Aquest fet pot tenir, evidentment, conseqüències enutjoses pel que fa referència a la qualitat literària de les obres, però per altra banda constituirà un saludable avís a aquells que viuen als llms i que escriuen totalment girats d'esquena a la realitat. Les liquidacions de fi de mes els faran tocar una mica de peus a terra.

El nou sistema porta com a conseqüència fatal, sembla, la desaparició de les obres en un acte. Davant la perspectiva de pagar el deu o el tretze per cent, és probable que els empresaris no sentin un particular entusiasme a protegir la producció de comèdies curtes. Altrament, l'autor d'una obra en un acte — suposem-la mediocre — que tingui la sort de veure-la aparellada en el programa amb una obra en tres actes, d'èxit, participarà directament de l'acceptació de la producció d'altri. Es pot donar, també, el cas completament invers, encara que cal dir que aquest estat de coses no el crea pas la reforma establerta, en el sentit d'empitjorar més les coses del que ho estaven abans.

Els grans plans en el teatre català es produeixen, tots ho sabem, els dies festius. L'autor que tingui la sort que li representi l'obra uns quantes festes farà un bonic negoci. Cinc representacions dominicals produeixen més que no pas dotze de les dies feiners. Però tampoc això constitueix una part vulnerable del nou sistema, perquè és de creure que l'empresari no disposarà pas els programes per capriciosos motius de protecció a certes persones, sinó que el que li interessa és posar l'obra que li pugui portar més públic.

No ens movem, doncs, d'un cercle viciós: resulta sempre que els autors afavorits seran els que hagin estat més afortunats en la seva obra. Un sistema que imposi aquestes conseqüències ha d'ésser, per tant, rebut amb satisfacció per tothom.

I per acabar, podem dir que les liquidacions de la Societat d'Autors seran, ara més que mai, la demostració exacta de les predileccions del públic. Una mena de *Premi Mirador* sense error possible, vaja.

J. M. P.

Si la humanitat no hagués begut vi, ni menjat porc, no hauria arribat a aquesta civilització tan portentosa i admirable. Si abandonés la carn i deixés les begudes excitants, recularia a la bestialitat primitiva, i tornaria als boscos i faria el niu als arbres com els gorilles.

Menjant cuit i bevent fermentat les potències de l'home s'han anat obrint, les facultats se li han aguditzat, les seves obres s'han fet més fines i espirituals, i ha acabat per crear l'art immaterial de la música, que és la flor de la civilització occidental.

Diguem, doncs, que la música ha nascut del menjar porc i el beure vi. Aquelles races que mengen arròs i beuen aigua, viuen de platans i xarrupen el suc dels cocos, que per anar a un cel ple de fantasies, es priven de la carn del porc i de la sang dels raïms, no han avençat gaire en la civilització, i per tant no han sabut fer la música en el veritable i alt sentit de la paraula, perquè la música que ells hagin pogut produir no és més que una expansió fisiològica: com el cant dels ocells, el plany del gos o l'udol d'una ferra, i no té res a veure amb les sublims creacions de la música de les generacions modernes, i ni tan sols se la pot considerar com l'origen de la nostra, ni com les primeres i balbes manifestacions d'un art que comença a néixer. És una altra cosa.

Els homes, bevent vi, han excitat la seva imaginació i han exaltat els seus afectes. El vi ha estat el primer estimul natural, pel poder misteriós que té sobre les facultats espirituals.

Excitats els sentiments i les passions, i enardit l'entusiasme, l'home entra en estat dionisiac, o en vague transport malenconic i sentimental, que són els estats més propicis a la inspiració musical. I llavors sap veure ço que mai sabia trobar en la normal funció de les seves facultats.

L'excitació el porta avant per terreny desconegut; i ja no es perd la conquesta. Fa penetrar en les ombres del que ha d'ésser; i ja no s'oblida el vist. Què hi fa la reacció! L'important és haver arribat ben avant, encara que després es torni enrera. Les fites que s'han plantat queden per sempre; els camins s'han descobert i tothom i a tothora hi pot tornar. Es va dominant el món inconegut.

Per la visió brillant i excitada d'un dia, es pot donar un any d'apagada somnolència. Per la febrora creació d'una pàgina inspirada i sublim, es poden abandonar mil textos de manes i normals idees.

L'estímul de les facultats creadores pot ésser també d'ordre afectiu, sentimental o ideològic, però no tindrà les conseqüències ni produirà l'empremta de l'excitació física. Desapareixerà el seu efecte després d'haver actuat.

En canvi, l'excitació d'ordre fisiològic, que venim parlant, obrirà sobre l'òrgan de les facultats psíquiques humanes, li donarà major potència, modificarà la seva constitució i la trasmetrà a les generacions futures.

Per tant: el règim sec; la supressió dels excitants; el vegetarisme i el naturisme, seran les manifestacions atàviques d'una existència fa molts milenaris abandonada; són les extremitats d'una reacció que serveix només de punts per apuntalar-se l'avenç d'una civilització plena de meravelles.

I si fos possible — que no és — que s'imposessin aquests sistemes regressius, la primera que en patiria seria la música, perquè la civilització aniria reculant i marcint-se, començant per desaparèixer les seves més fines, espirituals i avençades formes, entre les quals hi posem la música.

JAUME PAHISSA

— Perquè vegeu si és sòlid aquest model, oferim als compradors un tractament gratuït a can Voronoff i la facultat de pagar-nos en cent anys.

(Glasgow Record.)

DEMANEU pertot el matamosques

RADIOL

El de millor perfum, el més econòmic i l'únic d'eficàcia

LABORATORI CREOTAL, Batista, 12 (S. M.). Telèfon 51822

Aquest número ha estat passat per la censura governativa

Feu fer els vostres gravats en la
UNIÓN DE FOTOGRAVADORES

CORTS, 481 : Telèfon 33421

RAMON BES & C.^a

Maquinària, Tipus, Filetatge
de bronze, Tintes i utilitatge
per les Arts Gràfiques

Aguilers, 1, i Via Laietana, 4. BARCELONA

Telèfon 15524 - Apartat 896

Direcció telefònica: DANIBES

CINEMA I DISCOS

REPRESES

La setmana darrera els programes de represet dels nostres cinemes s'han animat, puix que no menys de tres films de primera categoria hi han passat: *Una xicoteta a cada port*, *Pirata de riu* i *Hotel Imperial*.

Ja saben els nostres lectors que aquesta darrera pel·lícula és l'obra pòstuma del malaguanyat cineasta suec Maurici Stiller, i encara que ni de bon tros sigui el millor espécimen del seu talent, és amb tot un film admirable, d'una construcció ferma, on les imatges es succeïxen amb una lògica sorprenent. És un art subtil que us pren absolutament. És un d'aquells films en què l'interès creix a mesura que avança una progressiva graduació. Posats a ésser exigents direm que el final, que per altra part és d'un efecte formidable, no ens acaba de fer el pes. És l'única restricció que se'ns atina sobre aquesta obra de M. Stiller.

Una xicoteta a cada port i *Pirata de riu*, que, com escrivíem en un altre lloc, s'assemblen com dos bessons, amb tot i ésser dos dels més admirables films de l'any, passaren per aquí en mig d'una indiferència general del públic i de la crítica. En tots dos campen un remarcable talent sintètic, una abundància d'idees, una intel·ligència de la cosa cinematogràfica de primera classe. Creiem que quan l'estrena varem ésser els únics de parlar de *Pirata de riu*, i tant de bo tinguéssim la satisfacció que algú ens desmentís aquesta afirmació.

Aquests dos films bé caldria que fossin represos en les nostres sessions a fi de reparar una injustícia.

Victor McLaglen es revela en tots dos com un actor formidable, fent una composició dels seus rols d'un verisme sorprenent. Ambdós films exploten el tema de l'amistat i en tots dos el gran actor s'ajusta al tipus d'aventurer que gaudeix de la vida com d'un risc permanent; pirata per facècia, home d'honor tothora, abrigant sota la seva constitució atlètica una ànima càndida.

En *Una xicoteta a cada port*, la nostra Maria Casajosa apareix una bella estona i la subtil Louise Brooks hi fa una «vamp» personalíssima.

També val la pena que citem *Ramona*, d'entre les darreres represetes.

El seu autor, E. Carewe, ja fa disset anys que treballa pel cinema i ha produït una formidable quantitat de films, però realment el seu nom no ha adquirit un cert prestigi fins darrerament i a propòsit del seu bell film *Resurrecció*.

Hem elogiat *Ramona* i no ens en penedim. Però, i aquest és el seu defecte primordial, és una obra que repeteix massa aquella, i les repeticions en el cinema, com a tot arreu, són nefastes. A desgrat d'un argument absolutament distint, veient *Ramona* teniu la impressió d'haver vist ja aquelles situacions i les solucions que aquestes troben.

Amb tot, *Ramona* és una obra respectable, que ha arribat simpàticament al cor de les multituds que s'han commogut amb la trista història d'aquella xicoteta que al destí flagella tan durament.

Per altra banda, la tàctica de llançar al mateix temps el vals avui ja famós arreu del món, ha contribuït a imprimir el nom de *Ramona* en els escriptors sobretot femenins i a consolidar la memòria d'aquesta cinta.

Ramona és, fotogràficament, una meravella. L'acció la trobem lenta. Hi ha en tota ella una lassitud que fatiga. Algunes escenes haurien d'ésser sonores per a justificar aquella duració o lentitud que retraiem. Quan Roland canta amb la guitarra per facilitar la fugida de *Ramona* amb l'indi, per exemple.

La natura, puixantment evocada. Com saben segurament quasi tots els nostres lectors, E. Carewe està encantat amb Dolores del Río, ja que després d'haver fet *Ramona*, ha tornat a dirigir la «star» mexicana dues voltes més, en *Vanessa* i en *Evangelina*. Ningú no negarà al físic de Dolores del Río una atracció i un interès, però per a nosaltres és ella massa igual sempre i el seu joc és limitat i monòton.

J. PALAU

Ja ho sabeu...

— que la pròxima vegada que reveurem Brigitte Helm serà en *Mandragora*?

— que John Gilbert està de vacances amb la seva nova esposa? Ara és a París.

— que per fi veurem un film de von Stroheim: *La marxa nupcial*?

— que Roland West ha acabat *Ronda nocturna*? Qui vulgui saber qui és Roland West, que vagi a veure *El seu millor cavaller*, amb Norma Talmadge, que ara es pot veure per cinquanta cèntims.

ANTICIPACIÓ

La pròxima temporada

Tenim a les mans els catàlegs de les cases distribuïdores de films per a la pròxima temporada. Fora per a nosaltres molt còmode reproduir aquí les dades que en ells es troben, però ho creiem gens útil o quasi inútil. Hem preferit, fiant-nos sobretot del nom dels directors, de les indicacions que el personal tècnic de les cases en ha volgut fer i de les crítiques foranes severament controlades unes amb altres, extreure d'aquestes llistes una selecció d'aquelles cintes que possible-

Frank Borrage ens torna en dos films. Citem primer *Torrents humans*. El que n'hem llegit ens fa concebre l'esperança que serà un dels millors films de la temporada. El seu assumpte és original i atrevit.

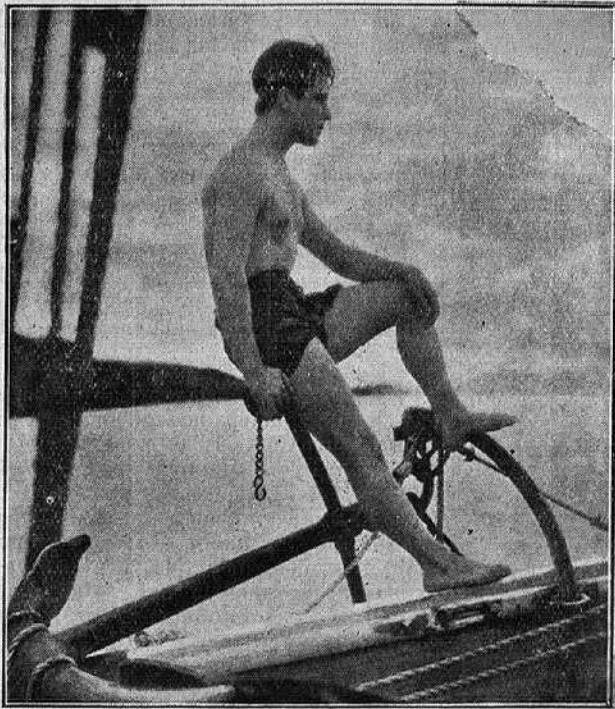
L'altra pel·lícula de l'autor d'*El setè cel*, és *Estels felços*, amb el mateix repartiment de la pel·lícula que acabem de citar. L'èxit d'*El setè cel* constitueix, ho creiem, una seducció irresistible per a temptar de bell nou l'aventura. Poc afortunat va estar Borrage en la seva segona temptativa, *L'àngel del carrer*. Esperem que ara trobarà l'ocasió de rehabilitar-se del seu error, puix que tenim en el seu talent una confiança ben raonada.

Janet Gaynor és una artista prou excepcional que bé val la pena que citem també l'altra pel·lícula en la qual la veurem encara: *Cristina*. Sobre aquesta si que no tenim la més lleu referència; la citem, doncs, solament en atenció a la seva interpretació, avui per avui insubstituïble en la modalitat d'interpretació que li coneixem.

El mateix farem amb Victor McLaglen. Les darreres pel·lícules d'aquest actor formidable han estat tan, tan reeixides, que hem fixat l'atenció sobre les seves pròximes aparicions, que seran: *El capità Fuet* i *Visca l'ambició*.

Passem a la producció europea, representada principalment per la Ufa i la Bip. La Ufa presenta quatre superproduccions amb caràcter excepcional sota la direcció general d'Eric Pommer. Com que d'elles ens ocupàvem en un article anterior sobre *El cinema alemany*, ens restringirem ara a recordar el que aleshores ja diem.

Joe Mae ha dirigit *Asfalt* i *El cant del presoner*. La primera és una visió del viure trepidant de les grans urbs, projectada damunt l'existència apassionada d'un simple agent de policia, meravella de tècnica al dir dels competents que l'han vista, que la po-

RAMON NOVARRO en «The Pagan»

ment cap bon amic del cinema no voldrà deixar-se perdre. El que pretenem no és fer una guia de l'espectador; és quelcom de més modest. Avançar informacions als nostres lectors amb la seguretat que a tothom agrada assabentar-se com més aviat possible de les bones noves. Hi ha una fruïció per endavant que cal satisfer.

Es probable que un dels esdeveniments de la temporada sigui la presentació d'*Ombres blanques*. No hi ha ningú, creiem, que no hagi sentit parlar d'aquest film, i no participi de l'espectació que la seva pròxima estrena despertarà. Filmat per van Dyke a les illes del Pacífic, sonor i amb un argument esplèndid de poesia i veritat, l'entusiasme que ha provocat ha estat unànime i ens fa augurar, doncs, que trobarem en la seva visió aquell plaer que hom experimenta davant les obres mestres autèntiques.

Veurem també de van Dyke, *The Pagan*, amb Ramon Novarro.

Junt amb *Ombres blanques*, la casa M. G. M. presenta, amb caràcters de gran superproducció, *La Senda del 98*. L'assumpte, a la lectura, no fa pas una massa excel·lent impressió, encara que creiem que el talent considerable del seu realitzador, Clarence Brown, n'haurà tret el màxim de partit. Recordem que Clarence Brown és un dels millors realitzadors actuals. L'argument d'aquest film es desenvolupa a l'Alaska, entre cercadors d'or, i Dolores del Río n'és l'interès principal.

Clarence Brown dirigeix així mateix Greta Garbo en *Una dona lleugera*, adaptació d'una novel·la de Sudermann.

Greta Garbo treballa també sota la direcció de Fred Niblo en *La dama misteriosa*. De Victor Seastrom, l'home a qui devem ja dues o tres obres a comptar entre les millors de la producció mundial, veurem *La màscara del diable*, on John Gilbert treballa al costat d'Eve von Berne.

Com que en una nota anterior ens ocupàvem dels dos films de H. Beaumont: *Noies modernes* i *Pegasos moderns*, ens abstenim ara de tornar-hi. Els assenyalarem simplement recordant el gran èxit que assoliren a París quan llur estrena.

Buster Keaton es deixarà veure dos cops, en *El cameran*, i en un altre film que encara no té nom en la versió castellana.

Després d'*Albada*, el seu primer film fet a Amèrica, Murnau ha fet successivament *Els quatre diables* i *El nostre pa de cada dia*, que seran estrenats tots dos ara. En el primer tornarem a veure Janet Gaynor i hi coneixerem una nova «star» que el talent del gran director alemany ha col·locat tot seguit a la major altura: Mary Duncan, que també fa de protagonista en l'altra obra: *El nostre pa de cada dia*, al costat de Charles Farrell.

BRIGITTE HELM

sen en el primer lloc en la producció alemanya d'enguany. L'altra és l'adaptació de la ja famosa obra teatral de Leonard Frank: *Karl i Ana*.

Hans Schwarz ha produït pel seu compte les altres dues superproduccions: *Rapsòdia hongaresa* i *Les falsejats de Nina Petrovna*. La Ufa presenta igualment un parell de films d'un gran cineasta rus: Waschnek, considerat com un dels millors realitzadors europeus: *Hampa* i *Escàndol*.

A més a més presenta una film realitzat totalment a la Índia, titulat *Cant hindú*, del qual no tenim la més lleu referència, però creiem que el lloc on ha estat filmat pot per ell sol indicar un legítim interès.

E. A. Dupont presenta la seva nova obra *Piccadilly*, amb un *scenari* inèdit del novel·lista Arnold Bennet, conegut bé prou aquí per les traduccions catalanes d'algunes de les seves obres. Esperem que l'autor de *Varietè* estarà en aquest nou film a l'altura del gran renom de què gaudeix.

R. Eichberg, pel que es veu, treballa com un negre, ja que no menys que cinc són els films seus que figuren en els catàlegs, dels quals ens han estat assenyalats com a més importants: *Fira de cors* i *Pruetes de la vida*.

En un pròxim article acabarem aquesta rapsòdia de títols; referint-nos principalment a la producció Paramount, Artistes Associats i First National, ja que la present nota es refereix exclusivament a la producció M. G. M., Fox films, Ufa i Bip.

J. P.

Alexandre Arnoux diu...

«Declaro solemnement que a partir del mes de setembre refusaré sense pietat l'assistència a la projecció de tota bobina comportant *girls*, bastidors, desfilades de revistes, cantadors de jazz, debuts triomfants d'una vedette rossa o negra, masculina o femenina, europea o americana.»

Aquesta declaració sembla fer eco al que diem en un número anterior quan escrivíem: «...tips i retips ja de dansings, botelles de xampany, camises blanques i altres singularitats de les *altes esferes*.»

Tant de bo aquestes manifestacions es multipliquessin i tinguessin eficàcia, ja que l'abús d'aquests temes fàcils ha esdevingut intolerable.

PANORAMA

DISCOS

Joseph von Sternberg

Són molts — escrivíem en un número passat — que creuen que avui el millor director és J. von Sternberg. La tasca d'aquest director s'ha imposat sobtadament a l'atenció general. No ha conegut el seu treball una època preparatòria; ell ha debutat tot seguit amb una obra mestra. Però abans d'arribar a fer pel·lícules von Sternberg ha conegut una existència dura.

Avui té 36 anys. Nasqué, doncs, l'any 1893, a Austria. El seu pare, que era un industrial, s'arruinà i hagué d'emigrar a

BANCROFT i B. COMPSON en un film de von Sternberg

l'Amèrica, on el seu fill Joseph arribava a l'edat de quatre anys. Allí féu la seva educació primària, però al 1911 pogué retornar a Viena, on cursà a la Facultat de Filosofia. Per damunt de tot, el teatre i la literatura l'atreïen. Per guanyar-se la vida s'ocupava de negocis, però el seu esperit inquiet buscava millor.

Finalment, en 1920, de retorn a Amèrica, posava els peus en un *studio*. Allí, fent totes les feines imaginables, adquirint una vastíssima experiència de totes les coses cinematogràfiques, passa tres anys, fins que Chaplin li donà l'oportunitat de realitzar un film: *Salvation of unterm*, que passà desapercebut, després del qual començà successivament cinc films sense poder-ne acabar cap: tan refractari eren els *paganos* a les seves innovacions agosarades i personals.

Finalment, la lenta evolució dels públics i de retop dels *producers*, li permeté acabar *La llei de l'hampa*, que fou un revelació i un èxit.

Després ha produït: *L'última ordre*, *Els docks de Nova York*, *Redempció* i *La casa de Lany Smith*.

Michel Gossel diu, parlant de la seva obra: La fatalitat inexorable i ombrívola travessa les imatges dels seus films. L'amor i el destret hi són sempre presents de forma patètica, en els carrers polsosos i miserables on es plau buscar-hi els seus herois. A través de l'embraguesa, la bestialitat més pronunciada, el seu ull il·ludit sap descobrir una imponderable i bella poesia.

Paraules sobre Epstein

Joan Epstein conegué tot seguit l'èxit amb el seu primer film, una adaptació de la novel·la de Balzac *L'Auberge rouge*. L'èxit, però no la perfecció, ja que Epstein és una d'aquelles personalitats que justament a causa de la seva complexitat, engendren obres atapeïdes d'elements incoherents. La profusió de les seves idees generals, el seu lirisme un xic fumós el perjudicaren en un principi.

Conegué, doncs, un període de provatures. Féu aleshores: *La belle Nivernaise*, *Coeur fidèle* i *L'affiche*.

Films aquests que no conegueren cap èxit, encara que ja foren remarcats per un públic selecte per bé que restringit.

Després vingueren *La glace a trois faces*, que justificà totes les esperances i, tot seguit, dues obres que són ja mestres: *La chute de la maison Usher* i *Finis Terra*. Aquesta darrera esperem poder-la presentar a Barcelona, la temporada vinent.

Segur de la seva tècnica, alliberat dels prejudicis literaris que en un principi entrebancaven la seva tasca, Epstein és avui madur per a produir films a comparar als més grans.

Amor excessiu de la simplicitat, potser és el perill que amenaça aquest esperit. Esperem confats en el seu talent i la seva voluntat creadora.

Fins fa no massa temps les úniques concessions del públic espanyol en qüestió de música nacional foren únicament per a la sarsuela, que va esdevenir un gènere característic, avui en franca decadència. Les mateixes preferències de l'auditori culte quan sortien d'ella no anaven a cap manifestació simfònica o teatral nacional, sinó als concerts de la música universal més de moda: l'operística italiana, les escoles simfòniques alemanyes, etc., etc.

Aquest podem dir-ne desviament musical no tenia res d'estrany; no hi ha hagut fins ara mateix autors les produccions dels quals exigissin l'atenció. Alguns dels músics de final del segle passat o de principis del que som només són nomenats per la tasca feta quant a educació i formació dels moderns. Això és dit pel que a la producció de música simfònica i teatral es refereix.

Avui, en canvi, ens trobem davant de diverses personalitats destacades i els seus noms són al costat de les figures universalment conegudes de la música moderna. La companyia del Gramòfon, amb l'enregistrament de llurs obres, encerta el gust del públic espanyol que ha reaccionat donant a aquestes obres esplèndid acolliment, seguint amb això un nacionalisme molt explicable.

L'altre dia ja parlàvem de M. de Falla comentant la publicació en disc del seu concert *Noches en los Jardines de España*, però cal insistir en el que representa aquest autor, o sigui la incorporació a la música simfònica espanyola de les tendències modernes de les escoles francesa i russa, emprant totes les formes típiques aprofitables del folk-lore andalús. Del que sigui la seva música, ho diu el mateix: ritme, modalitat i formes melòdiques al servei de l'evocació, perquè, així sí, tota la seva obra no és més que una evocació admirable i molt meridional, de la seva terra, però feta amb un sentit modern d'estilització i tècnica depurada.

Molt és dit de la influència dels impressionistes franceses, de Debussy, més en aquesta obra que ara s'ha enregistrat: *El amor brujo*, sentim més l'orquestració de Petrushka de Txaikovski i més encara pels seus ritmes primitius i pel seu mateix argument, diríem que Falla ha comprès el *Sacre de Printemps* de l'entremaliat mestre eslau.

Troblem un encert presentar l'obra en fragments triant els més assenyalats. L'enregistrament íntegre i successiu de tot el ballet faria recordar massa l'escena. Assenyalarem, a part de la coneguda *Dansa ritual del foc*, el fragment: *L'aparegut en la Dansa de l'amor*.

L'orquestra Filharmònica de Madrid i el mestre Pérez Casas ja tenen de temps l'habitud de l'execució de les obres del mestre andalús, així com la senyora Badia a la qual hom podria retreure que força la veu en certs fragments, però més que esdevingui amb més expressió.

Un altra obra s'ha enregistrat d'aquesta mateixa escola, i és la *Procesión del Rocío*, del mestre sevillà Joaquín Turina, que omple un disc de la Companyia del Gramòfon. Música refinada, discreta, reveladora d'un temperament sensitiu, es distingeix més per la seva perfecció de forma que no pas per la seva abundor d'idees. Al disc sona molt bé tota l'obra per les seves línies clares i resoltes, principalment el primer fragment *Fiesta en Triana*.

Per a completar el revers d'un dels discos d'*El amor brujo*, hi ha la coneguda *Dansa del molinero d'El sombrero de tres picos*, que amb la seva construcció fortament rítmica sona admirablement.

J. G.

El amor brujo, M. de Falla, Orquestra Filharmònica de Madrid i Maria Badia. Companyia del Gramòfon, AB 439, AA 149, AA 150.

El sombrero de tres picos, M. de Falla, Orquestra Filharmònica de Madrid. Companyia del Gramòfon, *Dansa del molinero*, AA 149.

La procesión del Rocío, J. Turina, Orquestra Filharmònica de Madrid. Companyia del Gramòfon, AB 441.

Lavabos Cardona. Vergara, 1

BRASSALETES FANTASIA
BROCHES NOVELTAT
J. ROCA
— JOIER —
RAMBLA DEL CENTRE 33
PASSADGE BACARDI 2

VIATGES MARSANS, S. A.

Rambla Canaletes, 2 i 4 - BARCELONA

Bitllets de Ferrocarrils Nacionals i Estrangers
Passatges marítims i aèris - Viatges a "Forfait"
Excursions acompanyades - Peregrinacions, etc.

Informes
i Pressupostos gratis

DE LES ARTS

COMENTARIS DE L'EXPOSICIÓ

IV

Continuant el nostre setmanal passeig, avui començarem pel Palau de l'Art Tèxtil. El cas d'aquest palau és un cas molt freqüent en la construcció actual, d'estilístiques tendències: Aneu resseguint element per element i enllac no delatareu cap atzagada; tot és d'una normalitat més o menys apagada; però si deixeu d'analitzar per a esguardar el conjunt, aleshores — no sabem ben bé per què — la vostra generosa conformitat es transforma, ben aviat, en indiferència convinguda i — també sense saber per què — acabeu dient: «és bufó, molt bufó», i... vet aquí.

M'imagino, per un moment, el dibuix del projecte d'aquest Palau de l'Art Tèxtil i presento un resultat de tira-ratilles enlluernador; tot és ben cuidat en el paper, però,

sada de moda en l'Exposició d'Arts Decoratives de París en 1925. Però, a més a més que aquestes variacions són inferiors al tema inicial, avui dia el veritable art decoratiu sona amb altres tonades de molta més lògica i sensibilitat. Citarem, només, un exemple: En la sala reservada als fabricants de Sabadell les quatre construccions del mig, amb quatre stands cada una. Entre aquest decorativisme amb pretensions de modernitat i el belvedere d'aurat de «La Espanya Industrial» no sabríem què escollir.

La sala ocupada per l'Institut Industrial de Terrassa seria agradablement discreta si no fos per uns «adornos» esculturats de sobre les vitrines.

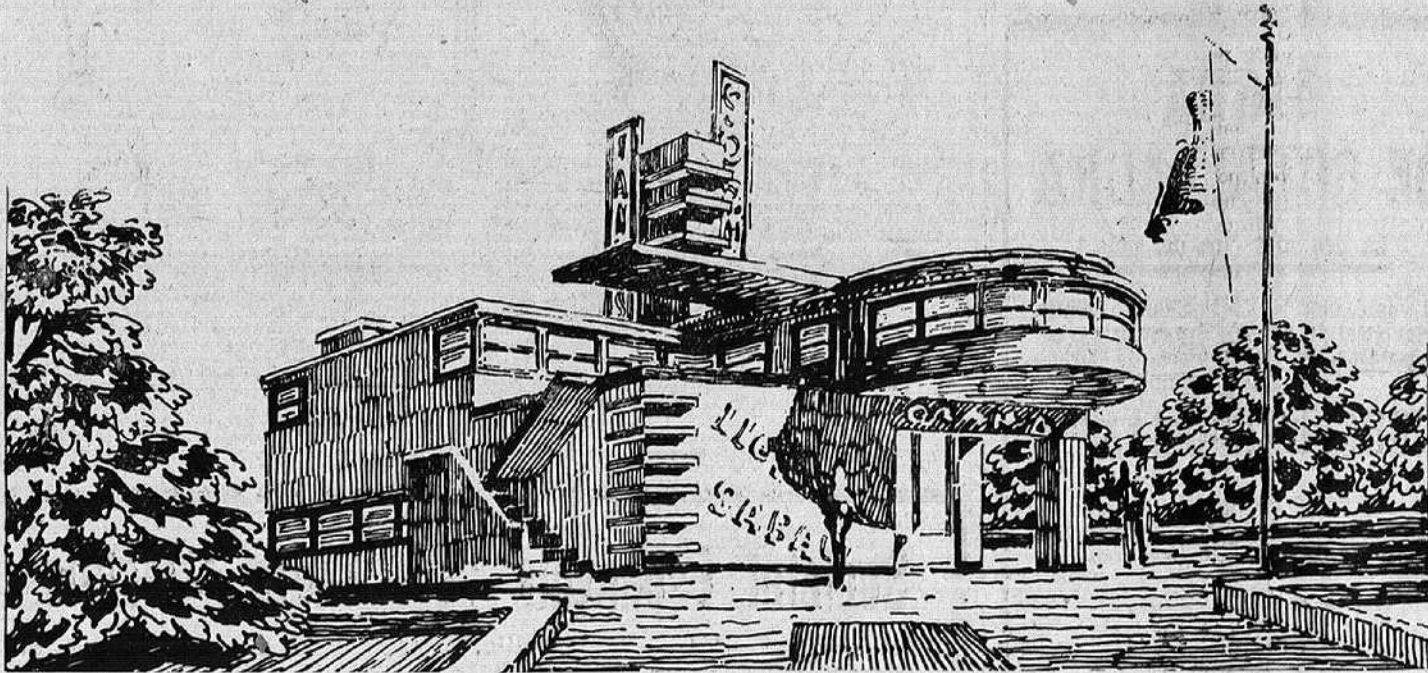
El stand de l'«Industria Tèxtil de Badalona» faria més goig sense l'estilitzada pintura de la quadriga neptuniana.

realitza una composició de buits i plens en el pòrtic per mitjà d'aquesta alternació. Però situar unes pilastres entre les columnes i donar a tots aquests elements sustentants la mateixa superfície de secció, determina un confusióisme visual i tampoc acusa clarament l'existència de les tres entrades d'aquest pòrtic.

La sala d'espectacles de l'interior del palau, per bé que influenciada per la del teatre dels «Champs Elysées» (i per tant una mica endarrerida de to), és una mostra agradable i, no cal dir, superior a les nostres altres sales d'espectacles.

Per acabar el passeig d'avui, ens aturarem, uns moments, davant l'admirable Palau de la Ciutat de Barcelona.

Si hagués de fer una escala de valors de tots els palaus que els nostres constructors

RAMON RAVENTÓS. — Pavelló de Turisme projectat per a l'Exposició

després, quan el projecte es realitza surt de trascançó la tercera dimensió i aquell ponderat arabesc de tinta xinesa s'ha esfumat misteriosament.

En la proximitat d'aquest palau hi ha una altíssima torre d'una distinció tan humil que gairebé no interessa i s'hauria pogut estalviar.

Donem, ara, una volta per l'interior d'aquest palau. En quatre timpans de sota una cúpula vidriada que trobarem, tot seguit de passar el vestibul, hi ha quatre pintures murals. El sentit d'aquestes pintures és aquell «bucólico-regional» en algun temps a la moda, i a base d'un escollit repertori de colors boniquets dits «decoratius». Amb tot, no seria just una desconsideració massa remarcada d'aquestes pintures perquè, dintre llur modalitat, hi ha afins fragments d'un entonat colorisme.

En el panorama dels stands d'aquest palau de l'Art Tèxtil l'exhibicionisme banalment generós depassa, de bon tros, el veritable sentit decoratiu.

La majoria d'aquests stands, tant d'aquest palau com en els altres, volen ésser moderns; però llur aspiració queda reduïda a les innombrables variacions que es poden aconseguir amb la melodia ornamental po-

Els stands d'aquest palau que per la seva afanada presentació, mereixen citació especial són: els de les cases «César Dubier», «Corbera i Espinal», «La Seda de Barcelona, S.A.», «Salvador Casacuberta» i «José Fort», de Canet de Mar.

Encarem-nos, ara, davant el Palau de Projeccions.

En un temps, bastant llunyà, va haver-hi una certa pruja a imitar el motlluratge grec. Cansants del reviscolament gòticista s'empescaren un «altre» estil, el qual batejaren amb el pompos nom de grec modern. I encara que de veritat grec no en tenia res, podia, evidentment, atribuir-se una certa novetat, aleshores. Quan aquesta pensada ja gairebé l'havíem perdut de vista, torna a treure el nas en aquest Palau de Projeccions. I, naturalment, si abans només era modern, ara no és grec ni modern. Situant-nos, però, dintre aquesta anacrònica modalitat, observarem una concepció del conjunt constructiu, bastant enraonada i distingida. L'horizontalitat terminal de la façana en la plaça de l'Univers és, per exemple, una nota agradable, però, en canvi, el pòrtic de la façana principal ens desplaça completament.

Accepto una alternació de columnes i pilastres quan, ultra un motiu estructural, es

han elevat a Montjuïc, segurament col·locaria aquest palau a dalt de tot. Per a concedir, però, aquesta elevada distinció, exigiria una substitució de les escultures de la façana, perquè el palau necessita i es mereix altres guarniments de més qualitat.

La fisonomia d'aquest edifici és una ponderada relació de buits i plens d'un bon gust ajustat.

La coronisa terminal s'exempli en el precís moment que ha d'aixopugar les obertures. Un porxo central, austera i expressat, ens recorda la nostra bona tradició i concentra, al mateix temps, el motiu principal de l'expressió arquitectònica.

Els barcelonins queden, així, dignament representats amb aquest palau. Permeteu-me, doncs, que en nom de tots felicitat al seu autor, l'arquitecte senyor Goday.

Publiquem un projecte de pavelló per a turisme de l'arquitecte Ramon Raventós com a mostra de l'interès que els nostres constructors tenen per l'arquitectura nova. En aquest projecte (el qual és de lamentar que no s'hagi construït) es manifesten les possibilitats plàsticament emotives de la construcció concrecional.

MÀRIUS GIFREDA

Entre companys

En la secció «Vida Artística» de *La Veu de Catalunya* col·laboren tres bons amics meus: Baiarola (director responsable de la secció), Joan Cortès i Vidal i Sebastià Gasch, tots tres amb una personalitat definida i, molt sovint, oposades entre si. Això no és cap retret, sinó més aviat una constatació de l'ample marge que Baiarola vol donar a la secció.

Considerant globalment les diverses facetes de cada personalitat, es pot intentar una classificació bastant aproximada: a la dreta col·locaríem Joan Cortès i Vidal, a l'esquerra Sebastià Gasch i al centre Baiarola. En aquestes condicions és molt comprensible que, gairebé sempre, no estiguin d'acord. I a qui se li gira més feina és, naturalment, a Baiarola. Quan aquest acusa de conservador al de la dreta, la contesta és convincent: «Sóc dels pocs que, un dia, aplaudiren *Parade*, de Picasso, i quan delata la limitació avantguardista de l'esquerra, aquest es repenja amb els romànics... i la cosa queda com abans. És a dir, ben bé com abans, no; perquè el lector, com que també té els seus principis estètics, en treu les conseqüències més avinentes al seu tarannà.

Jo, com a lector de la interessant secció i deixant de banda la meua particular concepció estètica, intentaré, també, treure'n conseqüències; però només de la manera com aquests tres crítics exposen llur visió. Així com En Gasch i En Cortès han de vigilar el perill de «la incondicionalitat», Baiarola ha de tenir en compte l'altre perill de «desconcessions» que cal determinar en una posició equidistant dels seus col·laboradors. La qüestió, doncs, està a evitar aquests perills. Tots tres, a l'hora de saltar procuren evitar la corda, i cada un exhibeix el seu determinat estil. (El lector que conegui personalment els meus tres amics potser trobarà la imatge esportiva una mica extemporània.) Sigui com sigui, dels tres saltadors, el que — al meu entendre — en algunes ocasions s'entrebanca amb la corda és Sebastià Gasch, per bé que en altres faci un salt ben natural.

I ara que parlem de crítics d'art, no voldria acabar sense deixar d'apuntar una altra qüestió del mateix ram, la qual em causa un verdader disgust cada vegada que, per qualsevol causa, es torna a manifestar. Em refereixo a les discrepàncies de criteri entre altres dos excel·lents amics meus: Rafael Benet i Joan Sacs.

La meua intenció (en ficar-me allí on no em demanen) no és pas escatir qui dels dos té més raó, ni intentar una aproximació de principis estètics, ja que, d'altra banda, són més convenients aquestes discrepàncies que les coincidències estancades.

Però, degut a la constant relació amb què m'han honorat aquests dos intel·ligents crítics, crec endevinar que, a més a més de les justificades distàncies artístiques, hi ha desfogades interpretacions, les quals, ben aviat, desapareixerien amb el simple contacte explicatiu.

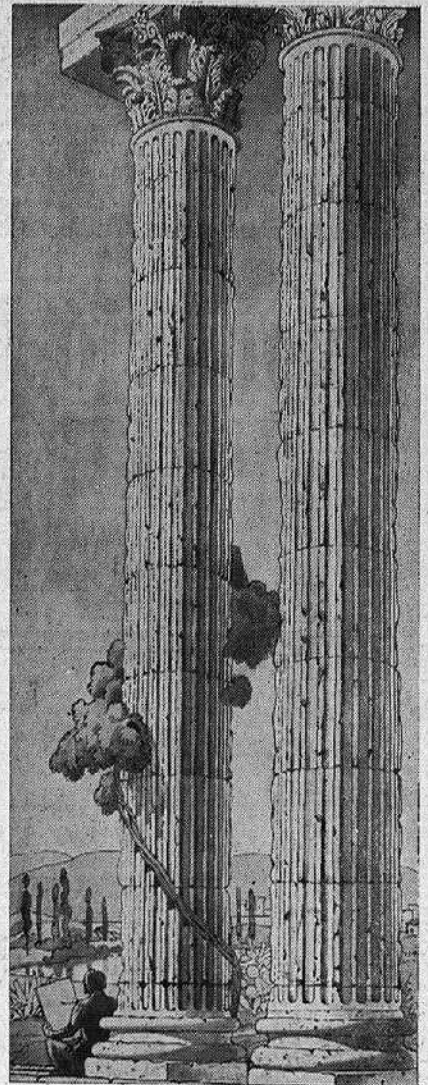
Es de dir que els dos excel·lents pintors i crítics Joan Sacs i Rafael Benet mantinguin inconscientment un equivoc, quan precisament en altres qüestions són tan puritanament semblants.

Es per això que abans he dit que sento una certa angúnia cada vegada que em sembla constatar un nou malentès entre els dos estimats amics.

M. G.

UNA DECORACIÓ DE FELIU ELIAS

En el saló de la casa que el senyor Francesc Masferrer té a Vic, hi ha quatre plafons pintats per Feliu Elias, un dels quals reproduïm per a donar a conèixer una mostra de la vàlua d'aquest artista. Es titula

«La vida contemplativa» i els altres tres plafons representen «La naixença», «La mort» i «La vida activa». El saló és d'estil Lluís XVI, tapissat de domàs groc amb mobles i cortinatges, també, amb domàs d'igual color. El sostre és emborcallat d'un tòvor i or.

Felicitem al senyor Masferrer per haver sabut escollir un pintor de merescuda sol·lència.

El pintor Joan Serra, lesionat

En el poble de Tossa arribaren, fa pocs dies, els pintors Joan Serra i Rafael Benet acompanyats d'alguns familiars. Anaven a fer una visita al pintor Pere Creixams, el qual estiguja en aquesta formosa vila. Hem sabut que durant l'estada i amb motiu d'una violenta discussió amb alguns indígenes, el pintor Joan Serra fou ferit.

No cal dir com desitgem el seu prompte guariment.

“LA PÈRGOLA”

EL RESTAURANT DE MODA

Situat davant la meravella d'aigües lluminoses prop del Gran Brollador

Bona cuina, bon servei i bon preu COBERTS A 12 PESSETES

ORQUESTINA VERDURA

Telèfon 33924

— I on te'n vas, ara?
— Vaig a veure si Alain Gerbault em vol amb ell en el primer viatge que faci.

(Le Rive.)

MOBILIARI D'ART BUSQUETS

Decorador, mestre ebenista i tapisser. Objectes d'art i de fantasia per a obsequis. Sales d'Exposicions de Belles Arts.

Passeig de Gràcia, 36. Telèfon 16285
BARCELONA

Desorientació general o el «rally paper» en dilluns.

(Passing Show.)

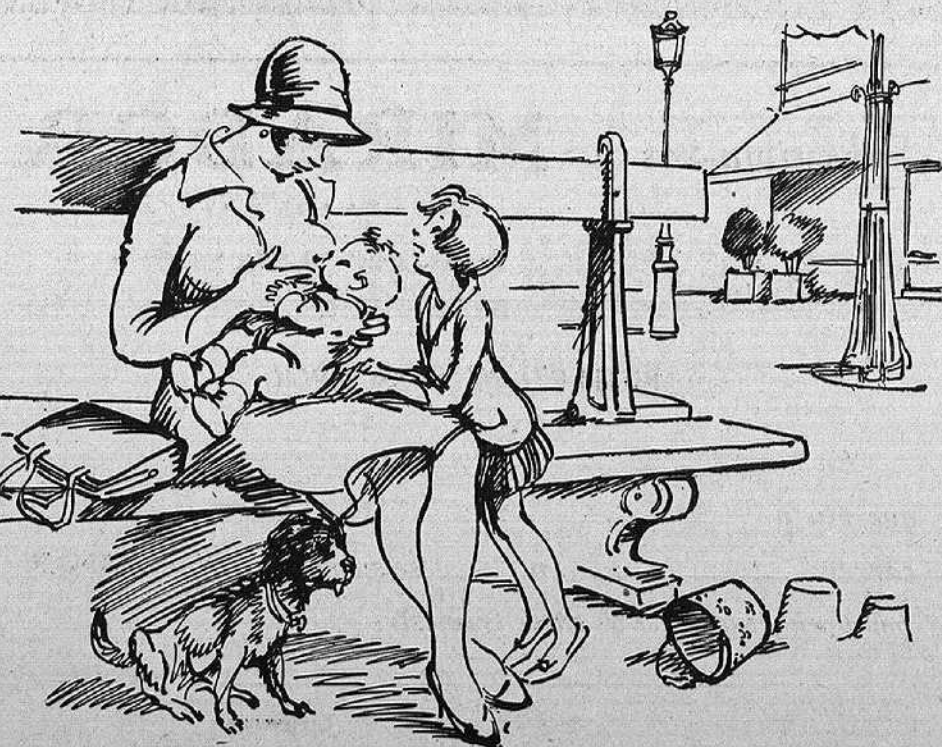
Concurs de MIRADOR

Quines cinc persones voldríeu veure dintre el “Tubo de la Risa”

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5

(Nom o pseudònim)

Vegi's les Bases del concurs en la pàgina 8

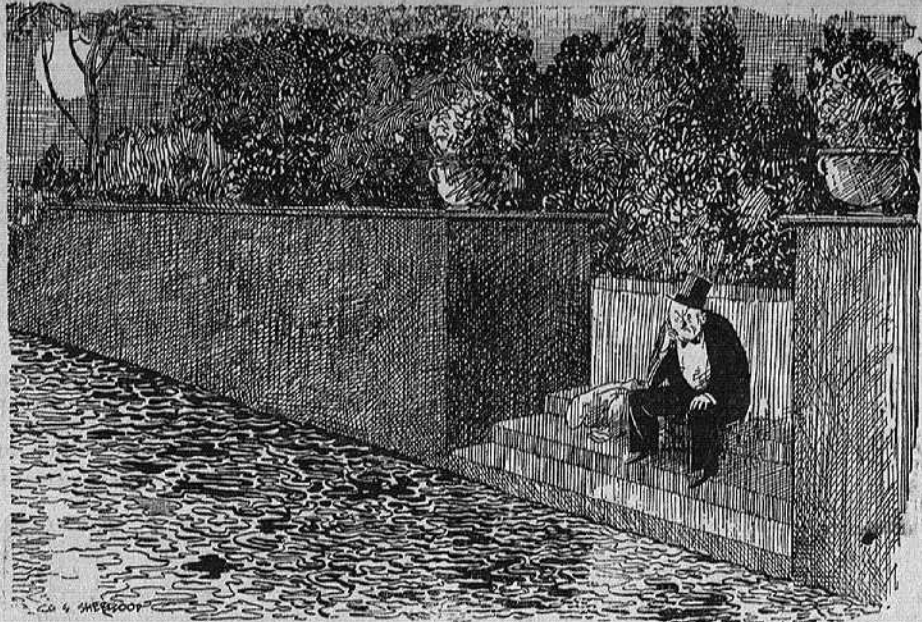
— Vols dir, mamà, que si et descaragolaves aquests brocs el nen no beuria millor?

(De Gringoire.)

El suïcida per amor. — Maleïtsiga! Ni tan sols treu el cap per la finestra!

(Life.)

El clubman que ha aguantat la festa fins a l'últim moment. — Ja fa una hora que m'espero i no passa cap maleit taxi. (London Opinion.)

Exposició Internacional de Barcelona

Oberta fins a les dues de la matinada

Palau Nacional

ENTRADA AL MATI GRATIS
ENTRADA A LA TARDA 0'50 PTES.

Poble Espanyol

Han estat posats a la venda els carnets de 25 entrades, al preu de 22,50 pessetes.

Aquests carnets són vàlids per a tots els dies. Es tallarà una entrada del carnet els dies que valgui una pesseta, i els dies que l'entrada al recinte sigui de dues pessetes es tallaran dues entrades dels esmentats carnets.

Les persones posseïdors de carnets antics d'entrada al recinte de l'Exposició podran fer-ne ús, des d'ara, en la forma següent:

Els dies que l'entrada al recinte de l'Exposició valgui dues pessetes, per cada fulla només podrà entrar una sola persona.

Els dies que l'entrada al recinte sigui d'una pesseta, per cada fulla podran entrar dues persones.

SUBSCRIVIU-VOS A LA

GASETA DE LES ARTS

DIRECTOR: Màrius Gifreda
ART ANTIC: Joaquim Folch i Torres
ART MODERN: Rafael Benet

ABONAMENT

Un any: Barcelona, 17 ptes. — Península, 18 ptes.
Un trimestre: Barcelona, 6 ptes. — Península, 7'50 ptes.

Redacció i Administració: VIA LAYETANA, 37 - BARCELONA

Anunciar a MIRADOR

és donar a conèixer un producte per tot Catalunya

AIGUA DE ROCALLAURA

La deu més rica del món

Si vostè pateix d'Albuminúria, Litiasis drica (mal de pedra), Bronquitis paronquimatoses, Nefritis crònica, es curarà radicalment amb

AIGUA DE ROCALLAURA

S'expèn amb ampolles de litre i de mig litre i en garrafons de vuit litres

Distribuidors generals

FORTUNY, S. A.

CARRER HOSPITAL, 32, Y SALMERÓN, 133

AFISA

Laietana, 18, pral., B

Director

Carles Ossorio

Autoritzacions per a noves indústries

Noves instal·lacions canvis i trasllats

Certificats de productor nacional

Expedients de protecció de l'Estat

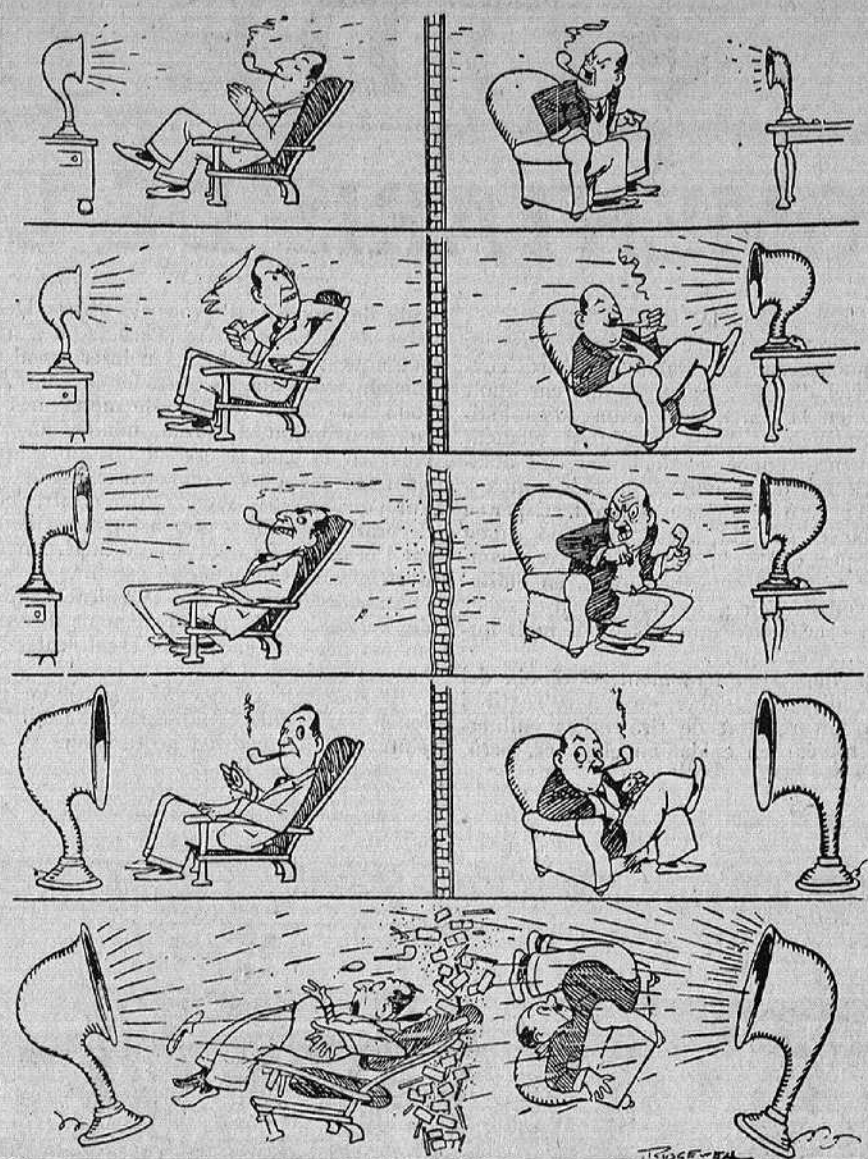
Representant especial a MADRID

Contribució industrial territorial, utilitats

MATA: Moscas, Mosquitos, Polilla, Chinches, Cucarachas, Hormigas, Pulgas

Els radiomaniacs rivals

(Punch.)

Societat Espanyola de Carbur Metàl·lics

Correus: Apartat 196
Telef.: "CARBURS"

Mallorca, 234
BARCELONA

Telèfon 73013

CARBUR DE CALCI, Fàbriques a Berga (Barcelona) i Corubion (Corunya) :: OXIGEN 99 % DE PURESIA, Fàbriques a Barcelona i València :: ACETILEN DISOLT, Fàbriques a Barcelona, Madrid i València :: FERRO MAGNESI i FERRO-SILICI :: SOCARRIMAT i SECAT de fil i pessos seda, cotó i altres teixits :: CALEFACCIÓ INDUSTRIAL de laboratoris i domèstica :: GENERADORS, BUFADORS, MANOMETRES, materials d'aportació per la SOLDADURA AUTOGENA

Pressupostos, estudis, consultes i assaigs, gratis

BABYLAX

Subscriuiu-vos a MIRADOR

SETMANARI CATALA

Pelai, 62. - BARCELONA

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

En _____
que viu a _____
carrer _____ n.º _____ se subscriu a **MIRADOR**
pel preu fixat de 2'50 ptes. trimestre.

_____ de _____ de 19____

Signatura